

Mijn voeten op een rots

Bij Psalm 40:1-5

Ik zat vandaag in een begrafenis-dienst voor de voorganger van de kerk waar we als gezin in Egypte sinds 1988 hebben gekerkt. In de dienst werd Psalm 40:1-5 gelezen. 'Hij stelde mijn voeten op een rots.' Dat was een eigenaardige keus voor een tekst, want de voorganger was van zijn dak gevallen. Een tragisch ongeval, omdat zijn voet slipte.

Met zo'n 1500 anderen vierden we het leven van deze voorganger, die voor velen van enorme betekenis was. Hij werd 53. Had dat nou niet iets langer kunnen duren, vroegen we ons uiteraard af.

David dichtte zijn Psalm nadat God hem uit de nood had gered; hij omschreef dat alsof hij in een kuil zat, waarin hij vastzat in het slijk van een modderpoel. Omstandigheden in ons leven kunnen ons omlaag trekken, en ons doen roepen tot God. David spreekt over zijn 'hulpgeroep' tot God, en van een 'vurig verwachten'. In de grote en Kleine drama's van ons leven kunnen we door David bemoedigd zijn. Toen hij tot God riep, luisterde Hij, en David werd gered uit zijn problemen. Na het slijk van de modderpoel, waarin het voelde of David omlaag gezogen werd, was God's uitredding heerlijk: David voelde zich of God hem op stevige ondergrond had geplaatst.

Maar onze voorganger, die een vrouw en drie (volwassen) kinderen achterlaat, viel dood. En in ons leven lopen soms dingen ook dramatisch fout. We hebben soms het gevoel dat we omlaag gezogen worden en dat er *geen* oplossing komt, al bidden we nog zo veel. De apostel Paulus had hier veel mee te maken. Hij ervoer dat zijn uiterlijk mens verviel; in zijn tweede brief aan de Corinthiers schrijft hij daar uitgebreid over. (zie 2 Cor. 4:16-18). Paulus wijst op het feit dat de innerlijke mens dagelijks wordt vernieuwd, ook als de uiterlijke zaken in ons leven allemaal verkeerd lopen. 'Wij zien niet op het zichtbare, maar op het onzichtbare, want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.'

Het geheim van het christenleven zit in ons uitzicht op de eeuwigheid. Ons anker hecht aan de andere kant van de dood, zodat we weten dat we door Jezus Christus niet hopeloos zijn. Onze voeten staan op de rots, en dat is Christus. Op die rots staan onze voeten *nu*, en dat staan ze evengoed als we naar de eeuwigheid gaan. Dood, ellende, problemen, niet kan ons van Hem scheiden. Dat is onze hoop.